

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον υπό τού Υπουργείου τής Παιδείας ως εκ κατ'εξοχήν παιδικών περιοδικών συγγραμμάτων, άληθώς παραχόν εις τήν χώραν ήμειν ύπηρεσίαν και υπό τού Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άντνίστασμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Εσωτερικού : **Εξωτερικού :**
 Ετησία . . . 8ρ. 8,— **Ετησία φρ. χρ. 10,—**
 Εξαμήνος . . . 4,50 **Εξαμήνος > > 6,50**
 Τριμήνος . . . 2,50 **Τριμήνος > > 3,—**
 Δι συνδρομαί άρχονται ήν 1ην άπό τινι μηνίς

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1878

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

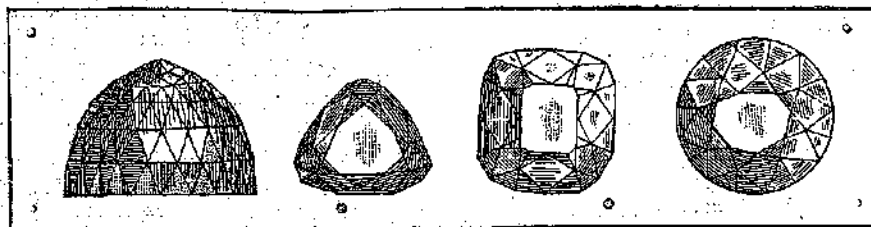
Εσωτερικού λπκ. 20. Εξωτερικού φρ. χρ. 0,20
 Φόλλα προηγούμενων έτών, Α' και Β' περιόδου
 τιμώνται έκαστον λπκ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Οδός Εφριεΐδου άρ. 38, παρά τού Βαρβακείου

Περίοδος Β'—Τόμος 17ος

Εν Αθήναις, 12 Ιουνίου 1910

Έτος 32ον.—Αριθ. 38

Οι μεγαλύτεροι άδάμαντες τού κόσμου.

Ο Μίνας-Μαργγέλος.—Ο Κασάκ.—Ο Αντιβασιλεύς.—Ο Κοχινόθε.

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

ΟΙ ΑΔΑΜΑΝΤΕΣ

(Συνέχεια και τέλος, τής σελ. 224)

Είμεθα λοιπόν εις έν άδαμαντωρυχείον τής Κιμπερλέυ. Έπί τού εδάφους άνοιγονται μεγάλοι λάκκοι χωνοειδείς. Έκ τού βάθους των διά τής σπακάνης ή διά τής δυναμίτιδος, άποσπώνται μεγάλα τεμάχια άδαμαντοφόρου γής, τά όποια τοποθετούνται έντός σάκκων και άνέλκονται δι' άτμοκινήτων άνυψώτήρων. Οι πολυπληθεείς έκείνοι ήμάντες τού όποίους βλέπετε εις τήν εικόνα μας, χρησιμοποιούν διά να μεταφέρεται τού μεταλλευμα από τά βάθη τού μεταλλείου εις τήν επιφάνειαν. Έπει τά χρώματα αυτά, δι' ειδικών μηχανημάτων, βρέχονται, πλύνονται και κοσκινίζονται. Το νερόν τά κάμνει να περνούν και να φεύγουν από τάς τρύπας, τάς όλονέν μικρότερας, των άλλεπαλλήλων κοσκίνων, ασίνοντα πάντοτε τούς μικρούς ή μεγάλους γάλυκας των. Και οι γάλυκες αυτοί είνε άδάμαντες!

Άλλ' άδάμαντες άμορφοί ακόμη, άδιαφανείς, θαμβοί, άγνώριστοι, τούς όποίους ό άπειρος θά εξελάμβανεν ως κοινούς λίθους. Μόνον ή κατεργασία θα τοίς προσδώσῃ τήν λάμψιν, ή όποια θα μάς κάμνη να τούς άναγνωρίσωμεν ως τούς λαμπροτέρους και ωραιότερους των πολυτιμών λίθων! Και έρχόμεθα εις τήν κατεργασίαν.

Η κατεργασία έχει σκοπόν να πολλαπλασιάσῃ τάς επιφανείας, επί των ό-

ποιών ο άδάμας δέχεται τού φώδ, και κατά συνέπειαν να πολλαπλασιάσῃ τάς πρισματικές του λάμψεις. Η έφεύρεσις αυτής τής κατεργασίας άποδίδεται εις κάποιον Φλαμανδόν, τόν Λουδοβίκον Μπερκουέμ, ό όποίος έζη εις τήν Βρυγην τόν 16' αΐωνα. Λέγουν, ότι ό πρώτος κατεργασμένος άδάμας άνήκειν εις τόν Κάρολον τόν Τολμηρόν, ό όποίος τόν έχασεν εις τήν μάχην τού Μορά, όπου ως γνωστόν, άνίκηθη υπό των Έλβετών τού 1476.

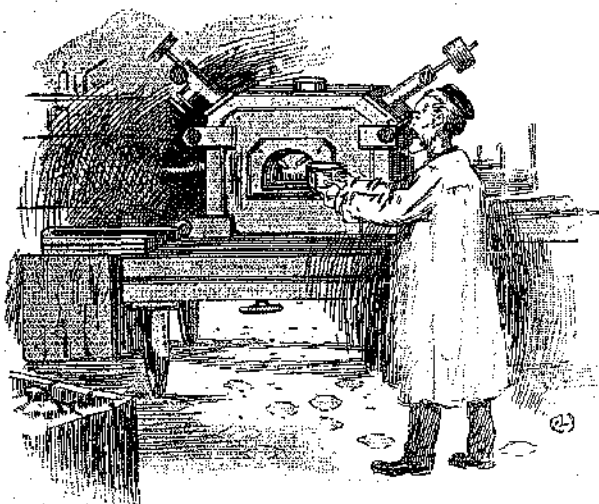
Η κατεργασία τού άδάμαντος διαίρεται εις τρία: Το σχίσισμον ή καθάρισμα, τού κυρίως κόσμων και τού γυάλισμα. Εις τήν πρώτην φάσιν, ό άδάμας πρόκειται να καθαρισθῃ από τά περιττά και να αναλάβῃ τήν φυσικήν κρυσταλλικήν του μορφήν. Δέν είνε δύσκολον αυτό. Υπάρχουν μερικά φυσικά σάσματα επί τού λίθου, ό δέ τεχνίτης, εφαρμόζων εκεί μικράν χαλυδδίνην λεπίδα και κτυπών αυτήν με ξυλίνη σφύραν, άποσπῃ από κάθε επιφάνειαν τού περιττόν κομμάτι πού πρέπει να αφαιρεθῃ.

Εις τήν δευτέραν φάσιν, ό ούτω καθαρισθείς άδάμας, λαμβάνει τήν τελειωτικήν του μορφήν. Ο τεχνίτης, με ειδικόν εργαλείον, προστίθει τούς άδάμαντας ανά δύο τόν ένα με τόν άλλον, και ούτω σχηματίζονται έφ' έκάστου αι μικραι τριγωνοειδείς ή ρομβοειδείς έκείναι πλευραι, αι όποιαι, όταν

ο άδάμας γίνῃ μπριλλάντι, πρέπει να είνε 64. Φαντάζεσθε λοιπόν τι ύπομονή και λεπτότης χρειάζεται διά να σχηματισθούν επί ένός μικρού λίθου τόσον πολλαί επιφάνειαι!

Άλλ' ό άδάμας είνε άκόμη όλίγον θαμβός. Διά να λάμψη τελείως, διά να ποικίσῃ όλην του τήν λαμπρότητα, πρέπει να σπιλωθῃ. Ο σπιλωτής θέτει αλληλοδιαδόχως κάθε πλευράν επί μικρού χαλυδδίνου τροχού, άλειμμένου με μίγμα έλαίου και άδαμαντοκόκκων, ό όποίος κάμνει 2-3,000 στροφάς τού λεπτόν. Μετά τήν τελευταιαν αυτήν κατεργασίαν, ή μεταμόρφωσις είνε τελεία: ό λίθος έγενεεν άστρον.

Έννοείται, ότι μετά τήν σειράν αυτήν των δοκιμασιών, ό όγκος τού άδάμαντος έλαττοῦται σημαντικώς. Ο Άντιβασιλεύς π: χ: ό όποίος έζύγιζεν άκατεργαστος 410 καράτια, μετά τήν κατεργασίαν ζυγίζει μένον 136! Και πόσας ήμέρας να διήρκεσεν; Ημέρας! άστειεύεσθε. Μήνας πρέπει να λέτε. Η κατεργασία τού Άντιβασιλέως διήρκεσε δύο έτη, οι δέ τεχνίται τού Άρμενολοδάμου και τής Άμβέρσης, οι όποιοι είνε οι πρώτοι τού κόσμου, έζητησαν έν έτος διά να τελειώσουν τόν Κούλλιταν, περί τού όποιου σῶς είπα.

Η ηλεκτρική κάμνος τού Μοσσάν.

Μ Ε Λ Η Ξ

Μπόραις, χιονιάς που πέρασε, Έληά κοντή, και γέρασε, βροχάδες με θυμό, μαζό τους κ' οι άνεμοι, σοφ' σχίσαν τον κορμό και τώρα 'μπρός τους τρέμει.

'Εληά, 'Εληά, πώς βρέθηκες εδώ και πώς βαρέθηκες το κάμπου τη ζωή; Σό μοιάζεις, παραμμένη, της νύκτας, που πρωί, με την αβγή κεθαίνει.

'Εσύ, που όψιν άλλαξες πόσαις φοραίς δεν στάλαξες το λάδι σου σταλιαίς και φώς ως τώρα δίνει σε τόσαις έκκλησίαις. Γι' αυτό μαζό σου αδόνει.

Ο Φ Α Ρ Ο Σ

Ψηλά πορν' ο βράχος ή Φάρος μονάχος της νύκτας γυρίζει, σεδ σκότος φωτίζει. Τό φώς του, που ρίχνει το πέλαγος δείχνει σ' αυτόν κ' άρμηνίζει, Σ' αυτόν δίνει θάρρος της νύκτας ή Φάρος

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

ΧΡΗΣΤΟΣ Κ. ΝΙΚΗΦΟΡΑΚΗΣ εν Κωνσταντινουπόλει. Βραβευθείς υπό τó ψευδώνυμον "Ενδοξον Μέλλον"

Είς τόν 112ον Διαγωνισμόν τών Δόσεων [10ε Διάπλασι 1899, σελ. 322.]

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Οι μεγαλύτεροι αδάμαντες του κόσμου, μετά τον άνωτέρω, είνε ο Κοχινούρ, ή Όρος Φωτός, ζυγίζων 103 καράτια. Άνήκεν εις κάποιον πρίγκιπα της Λαγόρης, αλλά τώ 1850, κατά την άλωση της πόλεως, τον ήρπασεν εις Άγγλος στρατιώτης και τον έχαρισεν εις την βασίλισσαν Βικτωρίαν. Ο Αντιβασιλεύς, ο οποίος εύρισκεται σήμεραν εις τó Μουσείον του Λουβρου, εις τó Παρίσι, όφείλει τονόμα του εις τόν Άντιβασιλέα πρίγκιπα Φίλιππον της Ορλεάνης, ο οποίος τον είχε αγοράση από ένα Άγγλον, τον Θωμάν Πίττ, αντί δύο και ήμισος εκατομμυρίων. Σήμεραν αξίζει άνω των δώδεκα! Υπήρχεν άλλοτε και ο περίφημος Μέγας Μογγόλος, ο οποίος αξύγιστε 279 καράτια και ήξιζε πενήντα εκατομμύρια. Δυστυχώς έχαθη και κανείς δεν ειξεύρει τί απέγεινεν. Αν σάς βαστά ή καρδιά, πηγαίνετε να τον εύρετε...

Υπάρχουν και αδάμαντες τεχνητοί; Όταν λέγωμεν τεχνητοί αδάμαντες, δεν έννοούμεν τους ψευδείς, τα άνευ αξίας γυαλιά, με τα όποια άπατούν τους απλουτέρους μερικοί κοσμηματοπώλαι. Άλλά λίθους έχοντας όλα τα συστατικά των φυσικών αδαμάντων και κατασκευασθέντας διά χημικών μεθόδων.

Λοιπόν, οι χημικοί κατόρθωσαν έως τώρα να κατασκευάσουν άλλους πολυτίμους λίθους. π. χ: σαπφείρους και ρουμπίνια. Αδάμαντας όμως όχι. Θεωρητικώς τó πρόβλημα είνε ευκολώτατον: Να καθαρισθή από κάθε ξένον στοιχείον ο άνθραξ και έπειτα να κρυσταλλωθή. Άλλά πρακτικώς, παρουσιάζει τας μεγαλύτερας δυσκολίας. Ο καθαρός άνθραξ με κανένα τρόπον δεν έννοει να κρυσταλλωθή.

Μόνος ο Γάλλος Μοασσάν, τώ 1894, φουρνίζων κάποια χημικά προϊόντα εις την ηλεκτρικήν κάμινόν του, ή οποία ανέπτυσε θερμοκρασίαν 3,500 βαθμών (III), κατόρθωσε να ξεφουρνίση μερικους μικροσκοπικούς αδάμαντας, κρυστάλλους που είχαν διάμετρον μόλις ήμισους χιλιοστού του μέτρου. Κατεσκεύασε δηλαδή μάλλον αδαμαντόκοκκιν παρά αδάμαντας.

Όσον διά τον περιβόητον Λεμουάν, ο οποίος ισχυρίζετο ότι εύρε την μέθοδον της κατασκευής μεγαλειότερων κάπως τεχνητών αδαμάντων, αυτός απέδειχθη άγύρτης και άπατεών. Όστε, βλέπετε, τó πρόβλημα εξακολουθεί να μένη άλυτον, και όσοι έχουν αδαμαντωρυχεία, έμπορούν να κοιμώνται ήσυχοι, ότι δεν θα χάσουν πολύ γρήγορα τó εισόδημά των...

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΑ ΠΑΓΩΤΑ

Αγαπητοί μου,

ΟΝ χειμώνα μόνον οι πλούσιοι, εις τα μεγάλα γεύματα, τρώγουν παγωτά. Άλλα τώρα τó καλοκαίρι τρώγουν όλοι. Είνε ή έποχή των Τι εύχαριστήσας, αλήθεια, όταν ή ζέση ήρραίνη τó στόμα και τον λαμβόν, να κάθεται κανείς εις την δροσίαν του υπαίθρου και να ροφά μίαν κρέμαν, ένα σιρόπι από καρπούς, μίαν μαρμελάταν, ένα καφέ με γάλα, παγωμένα, στεροποιημένα, χρωματισμένα, αρωματισμένα και τήσον κομψά φορμαρισμένα, όπως αυτά που σερβίρουν εις τα καλά αθηναϊκά ζαχαροπλαστεία. Σήμεραν ή χρήση των παγωτών ή των παγωμένων ποτών και γλυκισμάτων είνε γενική. Όχι μόνον ή καλή τάξις, αλλά και ή λαός ταπολαμβάνει. Τα λαϊκά πορτοκωλεϊα και ζαχαροπλαστεία, εις τας Αθήνας, κατασκευάζουν καλά και εύθυνα. Είνε δε και τó για τούο που περιφέρεται με τα καρατσάκια και γίνεται άνάρπαστον εις τας συνοικίας, κατά τας φλογεράς μεταμεσημβρινάς ώρας.

Φαντάζεσθε καλοκαίρι χωρίς παγωτά; Και όμως ή έφεύρεσις δεν είνε τήσον καλαια και πρό όλίγων ακόμη έτών, ή κατασκευή του παγωτού δεν ήτο εδώ ούτε εύκολος ούτε κοινή. Μόνον τα μεγάλα ζαχαροπλαστεία έπολούσαν. Διότι τότε κατεσκευάζοντο με χιόνι, με αληθινόν χιόνι, τó όποϊον, εις τα μέρη μας τουλάχιστον, με πολλούς κόπους και με μεγάλη έξοδα έπρεπε να μεταφερθή από τας κορυφάς των βουνών και να διατηρηθή εις τας υπόγειας. Όταν ήμουν παιδί, ένθυμώμαι, εις την πατρίδα μου, την Ζάκυνθον, έφερναν τó χιόνι από την άπέναντι Κεφαλληνίαν, από την κορυφήν του όψηλου Αίνου. Έν ή δύο μόνον ζαχαροπλαστεία της πόλεως ήσαν εις θέσιν να κάμνουν αυτήν την πολυτέλειαν. Και τί άτελή τα παγωτά της έποχής έκείνης! Δέν ήσαν διόλου στερεώτερα από μίαν σημερινήν γρανίταν... Έλιωναν έως να φθάσουν από την παγονιέραν εις τó τραπέζακι, και δεν έτρωγε κανείς παρά ένα κρύον σιρόπι.

Αί πρόδοι της ζαχαροπλαστικής και ή επέκτασις της παγοποιίας έκαμαν βαθμηδόν τα παγωτά μας άφθονα και τέλεια. Σήμεραν τάθημαϊκά είνε εφάμιλλαν των Εύρωπαϊκών, ή δε κατασκευή των, με την διάδοσιν του τεχνητού πάγου,

είνε πλέον διαδεδομένη εις όλην την Ελλάδα, ακόμη και εις χωρία. Και όλοι τρελλαινόνται διά τα εύεργετικά καλοκαιριάτικα γλυκίσματα: από τους μεγάλους, που ταπολαμβάνουν με τόσην σοβαρότητα, έως τα μικρά παιδιά, που τα φουσούν... διά να ξεκρυώσουν.

Θέλετε τώρα να μάθετε ποιος έφευρε τα παγωτά; Αναγινώσκω εις μίαν γαλλικήν έφημερίδα, ότι οι ζαχαροπλάσται των παρελθόντων αιώνων δεν τα έννόριζαν. Κατόρθωσαν μόνον να έχουν χιόνι, διά να κρυώνουν όπωςδήποτε τα σιρόπια των, και αυτό τó έθεωρούσαν μεγάλο κατόρθωμα. Μόλις περί τα μέσα του 13' αϊώνος οι Ίταλοι έσοφίσθησαν να χρωματίζουν τó χιόνι και να τó αρωματίζουν με άρωμα καφέ ή βανίλλιας. Αυτά ήσαν τα πρώτα, τα πρωτογενή παγωτά.

Άλλά τó 1760, εις τó Παρίσι, ο ζαχαροπλάστης Προκόπιος Γουλδέλλης ήρχισε να κατασκευάζη με νέαν σύστημα παγωτά από όπωρικά και από άνθη. Τó σύστημα του Γουλδέλλη είνε περίπου τó σημερινόν. Αυτός λοιπόν είνε ο έφευρέτης και ο εύεργετης. Άλλ' εκείνος που τα έτελειοποίησεν άργότερα είνε ο περίφημος Βαπέλ, ο αρχιμάγειρος του πρίγκηπος Κονδέ, επί Λουδοβίκου ΙΔ'. Και τώρα όσάκις απολαμβάνετε τó ώραϊον παγωτόν σας, εϊμπορείτε να ένθυμησθε αυτά τα όνόματα με κάποιαν εύγνωμοσύνην.

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΑ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ' (Συνέχεια)

Περίληψις των προηγουμένων: — Ο Τιάρκος, δραπετής του Αδικοκρατορικού Αντικείου, περιπλανάται εις τó περίχωρον των Παρισίων και φθάνει εν άγνοία του εις τó Καμινά, ενίαν κλεπτόν και κανούργον. Ειρέχεται διά να κοιμηθή εις μίαν άδυσσοκάμινον, και έξυπνη εν τώ μέσο πάντες κλεπτιών, οι όποιοι δεν τον άφίνον να φήγη, δύνι νομίζουν ότι ήκουσε τó μυστικόν των.

Η συζήτησις ήρχισεν άλλα και πάλιν ο άρχηγός την διεκοψή.

— Σιωπάτε σεις οι άλλοι, άνέκραξε, και άφίστε με να ανακρινώ ήγώ τó παιδί!

Και έπειτα, με ήρεμον ύφος, με γλώσσαν διαφέρουσαν έπαισθητώς από την χυδαίαν διάλεκτον των άλλων, ήρώτησε:

— Ίσχυρίζεσαι λοιπόν, μικρέ, ότι δεν άκουσες τίποτε άπ' όσα είπαμεν εδώ-μέσα πριν σε ανακαλύψωμε;

— Σας τó όρκίζομαι; κύριε! άπεκρίθη ο Τιάρκος.

— Πολύ καλά, υπέλαθεν ήσυχώς ο άρχηγός: ήγώ θα σοφά τó παιδί.

Οι άλλοι τέσσαρες έκυτάχθησαν εκπληκται, μη έννοούντες που ήθελε να καταλήξη ο άρχηγός των. Άλλ' ούτος τους ήτένισεν αυστηρώς, και άμέσως έμαζεύθησαν όλοι, ως θηρία εις τα όποια ο δαμαστής έδειξε την μάστιγα.

Οι κτηνώδεις εκείνοι κκοούργοι έχον φαίνεται μεγάλην έμπιστοσύνην προς τον εύφυά και μορφωμένον εκείνον άνθρωπον, ο όποιος, τίς οίδε κατόπιν τίνων περιπετειών και ναυαγίων, είχε καταντήση εις τó λατομεία, κλέπτης μεταξύ κλεπτών, εις τους όποιους όμως είχε κατορθώση να έπιβληθή, ώστε να τον άναγνωρίσουν έπιτέλους ως άρχηγόν. Κανείς άλλως τε δεν ήξευρε καλλίτερα του να καταστρώνη σχέδια, να διαφεύγη την άστυνομίαν, να διευθίνη τας εργασίας της συμμορίας, ή όποια επί των ήμερών του είχε ενθυμηθή, και διά τούτο κανείς δεν έτολμούσε να τον δυσαρεστήση ή να του άντισταθή.

«Πέντε-έξ άνθρωποι, με άπαισίας μορφάς...» (Σελ. 222, στ. γ')

— Έλεγα λοιπόν, επανέλαθεν ο άρχηγός, ότι θα διεγρηθώ τα πάντα εις αυτό τó παιδί.

Κανείς δεν εκινήθη, και εύχαριστημένος διά την εύπειθειαν της συμμορίας του, ο άρχηγός έξηκολούθησεν, άποτεινόμενος προς τον Τιάρκον:

— Μικρέ μου φίλε, οι κύριοι που βλέπεις εδώ και ήγώ, θα έπιχειρήσωμεν ένα μεγάλο κλέπο. Μάλιστα! πρόκειται ναδειάσωμε τó σπιτι ενός προμηθευτού του στρατού, και τó σπιτι αυτό εύρισκεται προς τó μέρος του Μονώ. Η έπιχειρήσις είνε σπουδαία, διότι ο ιδιοκτήτης είνε πλούσιος. Κατά τας πληροφορίες μου, έχει θαυμάσια άσημικά και ένα χρημαματοκιβώτιο μεγάλο. Δυστυχώς, ο κύριος αυτός έχει την κακή συνήθεια να φρουρη τó πλούτη του με ύπνρητας καλά όπλισμένους. Δεν άρχομεν λοιπόν ήμεϊς, για να τα βγάλωμε πέρα. Και εκτός τούτου, επειδή μάς χρειάζεται κ' ένας μικρός, εύκίνητος, διά να φυλάττη επάνω

από τή μάνδρα, όσον ώρα θα έργαζώμεθα μέσα, έσυλλογίσθηκα ότι, μια φορά που ή καλή τύχη σ' έστειλε στη συντροφία μας, ήσύ θα μπορούσες λαμπρά να μάς κάμης αυτήν την υπηρεσία.

Σιωπή διεδέχθη τó λογίδριον τούτο. Οι κκοούργοι έμειδιών, διότι ένόησαν έπιτέλους που έτεινεν ο άρχηγός των. Και ο Τιάρκος δεν έτολμούσε να άποκριθί τίποτε προς την πρότασιν, ή όποια τον προσέβαλλε.

Άλλ' ο άρχηγός την διατύπωσε και πάλιν:

— Λοιπόν, φίλε μου, ήρώτησε, τί περιμένεις για να μάς πής πώς είσαι δικός μας;

— Άδύνατον! άπεκρίθη ο Τιάρκος.

— Διατί;

— Διότι...

— Διότι;

Έπιτέλους ο μικρός βοήμος δεν έκρατήθη και, άγανακτών διά την έπιμονήν του αρχισυμμορίτου, άνέκραξε:

— Διότι δεν είμαι κλέπτης ήγώ!

Όρουμαγδός άγανακτήσας ύπεδέχθη την τολμηράν άπάντησιν του Τιάρκου, άλλ' ή χαλκινή φωνή του άρχηγού ύψώθη πάλιν κ' έπεβλήθη.

— Αν δεν είσαι κλέπτης, άνέκραξε ματωμένος, συλλαμείανον τον Τιάρκον από τον λαμβόν, είσαι κατάσκοπος, και τότε θα τιμωρηθής ως τοιούτος... Διάλεξε!

— Δέν θα γίνω κλέπτης, ποτέ, επανέλαθεν ο μαθητής με θάρρος, και τώρα άφίστε με να φύγω.

Οι κκοούργοι άπεκρίθησαν με γέλωτας προς την άφέλειαν του παιδιού. Να τον άφίσουν να φύγη;

Όχι δά!... Τον ήρασαν δύο από τα χέρια, και με όλην την άπαισιωμένην του άντίστασιν, με όλας του τας καταπιγόμενας κραυγάς, τον έδεσαν χειροπόδαρα. Έπειτα του έφίμωσαν τó στόμα μ' ένα μαντήλι.

— Που να τον βάλωμε τώρα; ήρώτησεν ο γίγας τον άρχηγόν: στο πηγάδι;

— Δέν αξίζει τον κόπον, είπεν ο ώχρός γέρος, τον όποϊον οι σύντροφοι του έκραζαν Α σ κ η ν' δεν έγνομε και καιρό... είνε τώρα μεσάνυχτα.

— Σιωπά, άπεκρίθη ο άρχηγός: άφίστε τον εδώ, και δρόμο!

Από την γωνίαν όπου τον έκβλησαν ως δέμα, ο Τιάρκος είδε τους κλέπτας να παίρνουν τα πιστόλια των, τα μαχαίρια των, και να διευθύνονται προς την θύραν, την όποιαν ήνοιξαν.

Πριν έξέλθη, ο άρχηγός έχαιρέτησε τον αίχμαλώτον διά νεύματος της χειρός.

— Καλήν άντάμωσι, μικρέ μου, τώ

είπε: μετά δύο-τρεις ημέρας θα τα ξαναπούμαι... Δεν θα καλοπεράσεις πολύ 'ς αυτό το διάστημα, έτσι δεμένος εδω μέσα' αλλά ποιος σου φταίει; Όποιος δεν θέλει να γίνει κλέπτης, δεν το σκαίζει από το σχολείο του και δεν χώνεται στα κελιά του Παρισιού. Γειά σου!

Ο Άσκητής, ο οποίος είχε συμπάθησει τον Τιάρκον, προσεκοιμήθη ότι κάτι ελησφόρησε και επέστρεψεν εις το σπίτι, προφανώς διά τα τὸν λόγῳ. Ἄλλ' ὁ ἀρχηγὸς ἦτο ἀκόμη ἐκεῖ, καὶ ὡς νὰ ἐνόησε τὸν σκοπὸν του, τῷ εἶπε:

τά δωμάτια τοῦ πρώτου πατώματος ἐπίσης, ὁ δὲ Παγκράτης, βοηθούμενος ὑπὸ τῆς συζύγου του Ζιτάνας, ἠγωνίζετο νὰ περιποικήθῃ ὅλον ἐκεῖνο τὸ ποικίλον κλητῶν.

Δύο-τρεις ἄρκοι, δεμένοι ἀπὸ τοὺς κρίκους τοῦ ρύγχους των, ἐπερίμεναν τοὺς κυρίους των κυλιόμενοι εἰς τὸ χῶμα, ἐνῶ πύθηται ἀνεργίζοντο ἐπὶ τῶν δένδρων τῆς αὐλῆς καὶ σκύλοι διάφοροι διεφιλονεικουν λυσσασδῶς τὰ κόκκαλα τοῦ τοῦς ἔρριπταν.

Οἱ βοημοὶ ὅμως, ἂν καὶ προερχόμενοι ἀπὸ διαφοροῦς τόπους, συμπεριφερόντο ἀμοιβαίως. Ἐγγυρίζοντο ὅλοι, ὑπεχώρουν ἀμοιβαίως, ἐβοηθούντο καὶ ὠμίλου μεταξὺ των μίαν διάλεκτον κοινήν, διὰ τῆς ὁποίας συνενοῦντο θαυμάσια.

Ἐξάφνα ἡ θύρα τῆς Ταβέρνας ἠνοιχθῆ καὶ ἐν καιδὸν ὠρῶν, αἰματωμένον, ἐξηγνλημένον, μόλις κρατούμενον εἰς τὰ πόδια του, μὲ καταλασπωμένην στολὴν μαθητοῦ Λυκείου, παρουσιάσθη εἰς τὸ κατώφλι. Ὁ Ἡρακλῆς Παγκράτης, ὁ ὅποιος εἶχε καλὴν μνήμην, ἀνεγνώρισεν ἀμέσως τὸν μαθητὴν, τὸν ὅποιον εἶχεν ἐκδιώξῃ πρὸ ὀλίγων μηνῶν.

— Μπα, μπα; ἔκαμε ὁ μικρὸς δὲν ἐκατάλαβε λοιπὸν πῶς δὲν ἔχει δουλειὰ ἐδῶ;

Ἄλλὰ δὲν ἐπρόφρασε νὰ κατελθῇ ἀπὸ τὸ παγκάρι του, διὰ νὰ προθῆ εἰς νέαν ἔξωσιν. Μόλις τὸ παιδίον ἀνῆλθεν εἰς τὴν Ταβέρναν, ἐκλονίσθη καὶ κατέπεσεν ἀποτόμως εἰς τὸ πάτωμα, λιπθῆμον.

Οἱ βοημοὶ καὶ ὁ κἀπηλὸς ἐπλησίασαν

Ἄρκοι δεμένοι ἀπὸ τοὺς κρίκους τοῦ ρύγχους των... (Σελ. 232 στ. 6.) ἐπανήλθεν εἰς

ἀμέσως τὸν Τιάρκον, καὶ παρετήρησαν ὅτι καὶ τὰ δύο του χέρια εἶχον ἐγκυμάτα φοικώδη. Μὲ τὸ ἐν ἐκράτουσε σφικτὰ τὸ χρυσὸν νόμισμα, τὸ ὅποιον τῷ εἶχε δώσῃ ὁ βασιλεὺς Βοδδὸγ ὡς φυλακτῶν.

Μόλις τὸ εἶδεν ὁ Παγκράτης, καὶ ἀμέσως ἠλλάξε τρόπον καὶ διάθεσιν.

— Φίλοι! ἀνέκραξεν αὐτὸ τὸ παιδί μὰς ἔρχεται ἐκ μέρους τοῦ βασιλέως Βοδδὸγ. Νὰ τὸ βοηθήσωμεν ἀμέσως!

Συγγρῶνως ἐσπίωσε τὸν Τιάρκον ὡς πετρὸν καὶ τὸν ἐξάπλωσε ἐπάνω εἰς τὸ παγκάρι. Ὅλοι οἱ βοημοὶ τὸν περιεκύκλωσαν, πρῶθυμοι νὰ βοηθήσουν καὶ νὰ σώσουν τὸν προσκατευόμενον τοῦ σεβαστοῦ βασιλέως των. Ἄλλοι τοῦ ἐπλυναν τὸ χλωμὸν πρόσωπον καὶ τὰ κολλημένα του μαλλιά μὲ νερόν· συγκερασμένον μὲ ξῆος ἄλλοι ἀνέσυσαν ἀπὸ τὰ βῆθη τῶν δισακκίων των θαυματουργὰ ἰατρικά, ποῦ τὰ γνωρίζουν, ὡς λέγουσιν, μόνον οἱ βοημοὶ καὶ μόνον βοημοὺς θεραπεύουν μὲ αὐτά... Μία γραία ἰσπανίς τοῦ ἔχυσεν εἰς τὸ στόμα μερικὴς στάλας... ἕνας ἄλλος Ἀτσιγγανὸς τοῦ ἀλείψε τὰ χεῖρᾶ μέ μίαν ἄσπρην ἀλοιφήν...

Μετὰ μίαν ὥραν συντόνων περιποήσεων, ὁ Τιάρκος ἀνοιξε τὰ μάτια καὶ ἤρχισεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ συνέρχεται. Αἱ πρῶται του λέξεις, μὲ ἀσθενῆ φωνήν, ἦσαν:

— Τὸ χρυσὸ νόμισμα!... Κίνδυνος μεγάλος... Ἔχω τὸ χρυσὸ νόμισμα!.. Ὁ Παγκράτης ἐσπευσε νὰ τὸν καθῆσυχάσῃ. Τῷ ἔδειξε τὸ πολύτιμον μετάλλιον καὶ τῷ εἶπε:

— Ἦσῶχασε... Νὰ το, ἐγὼ τὸ ἔχω. Ξεῦρω ἀπὸ ποῖον ἔρχεσαι!.. γύρω σου δὲν ἔχεις παρά φίλους...

Ὁρῶν μαιδιάμα ἐφώτισε τὸ πρόσωπον τοῦ Τιάρκου.

— Παιῶ, ἐψιθύρισε.

— Τὸ δυστυχημένο! ἀνέκραξαν οἱ βοημοὶ εἶνε πεθαμένο ἀπὸ τὴν πείνα!

Ἀμέσως ἔτρεξεν ἡ Ζιτάνα καὶ ἔφερε μίαν σούπαν βοημικήν, ἀπὸ ἐκλεκτὰ κρέατα καὶ χόρτα εὐώδη. Τὸν ἐκάθισεν εἰς τὰ γόνατά της καὶ τοῦ τὴν ἔδωσε μόνη της, κουταλιά - κουταλιά. Καίτοτε, ὡς διὰ μαγείας, τὰ μάτια του ἔγειναν ζωηρότερα, αἱ παρειαί του ἐχρωματίσθησαν, ὁ σφυγμὸς του ἐδυνάμωσεν, τὸ παιδί

ἐπανήλθεν εἰς τὴν ζωὴν. Μὲ προσοχὴν καὶ λεπτότητα, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἐπερίμενε κανεὶς ἀπὸ τὸν χονδρὸν ἐκείνον ἀνθρώπον, ὁ Παγκράτης τὸν ἐπῆρε τότε καὶ τὸν ἐκάθισεν εἰς μίαν πολυθρόναν, ἐφωδιασμένην μὲ πολλὰ μαξιλάρια.

— Εἶμαι καλλίτερα, εἶπεν ὁ Τιάρκος κυττάζων τοὺς ἀνθρώπους ποῦ τὸν περιεστοιχίζαν μὲ συμπάθειαν ὡς εὐχαριστῶ.

Καὶ μετ' ὀλίγον εὗρε τὴν δύναμιν νὰ τοῖς διηγηθῆ ὅλας τὰς δεινὰς περιπετείας, τὰς ὁποίας ὑπέστη μετὰ τὴν φυγὴν του ἀπὸ τὸ Λύκειον.

Ὅταν εὗρέθη μόνος, δεμένος, ἤμιθην ἄπὸ τὴν πείναν καὶ ἀπὸ τὸν κόπον εἰς

Διὰ τὸ ἐλευθερωθῆ.

Ἦπὸ τὸ ἀμυδρὸν φῶς, ἐκύτταξε καλὰ

τὸ σπῆλαιον ὅπου τὸν εἶχον ἐγκαταλείψῃ οἱ κλέπται, ὁ Τιάρκος ἐκλείσει τὰ μάτια, ἀποφασισμένος νὰποθῶν.

Ἄλλ' ὅταν, μετὰ πολλὰς ὥρας ἀγωνίας, ἐξημέρωσε, τὸ ἀσθενὲς φῶς, τὸ ὁποῖον εἰσῆρχετο ἀπὸ τὰς ἀτελεῖς συνηρμοσμένας σανίδας τῆς θύρας, τῷ ἔφερε κάποιαν ἀλπίδα. Ἐκαμὲ νέαν ἀπόπειραν νὰ θραύσῃ τὰ δεσμά του, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε παρὰ νὰ τὰ σπῆξῃ περισσότερο.

Ἐξηγνλημένος, ἀπῆκε τὴν κεφαλὴν του νὰ πῶσῃ πάλιν ἐπὶ τοῦ εἰδάφους ἄλλὰ τὰ κινήματά του τὸν εἶχαν κάμῃ γάλλῃ πλευρόν. Ἄντι νὰ εἶνε ἐστραμμένος πρὸς τὸν τοῖχον τοῦ σπηλαιοῦ, ὅπως ἦτο ὄλην τὴν νύκτα ἔβλεπε τώρα πρὸς τὴν θύραν.

Ἦπὸ τὸ ἀμυδρὸν φῶς, ἐκύτταξε καλὰ

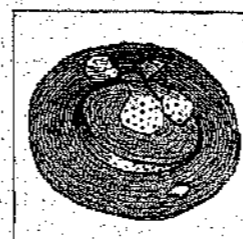
τὴν φυλακὴν του, ἡ ὁποία ὠμοιάζε σκεδὸν μὲ τάφον. Ἐξάφνα μίαν τελευταία ἐλπίς τὸν ἐγαλάμισε καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του, διεσκαλμένοι, προσηλώθησαν εἰς ἓν σημεῖον... Ἐῦρε τρόπον σωτηρίας!... Μὲ ἀπεγνωσμένην προσπάθειαν, ἔρπει σιγά-σιγά πρὸς τὰ λείψανα τῆς πύρας, τὴν ὁποίαν εἶχον ἀνάψῃ τὴν νύκτα οἱ κλέπται καὶ ἡ ὁποία ἔκαθεν ἀκίβη ὑπὸ τὴν τέφραν... Ὅτ᾽ ἀπροπαθήσῃ νὰ θρῶσῃ ἕως ἐκεῖ, θὰ καύσῃ τὰ σχοινία ποῦ τὸν δεσμεύουν, καὶ ἴσως θὰ ἤμπορέσῃ οὕτω νὰ ἐλευθερωθῆ... Καὶ ἔρπει μὲ τὰ γόνατα, μὲ τὸ πηγούνι, καὶ προχωρεῖ βραδέως, ὡς ἐρπετὸν πληγωμένον...

(Ἐπιτελεῖται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Φθηνὰ τὴν ἐγλύτωσε!

Εἰς μίαν λουτροπόλιν τῆς Γαλλίας ἐδόθη κατ' αὐτὰς νυκτερινῆς ἐορτῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐκαίθησαν καὶ πυροτεχνήματα.

Τὸ ξύλον μίᾶς ρουκέτας, ἡ ὁποία ἀνήλθεν εἰς δυσθεώρητα ὕψη, ἔπεσαν εἰς τὸ κεφάλι νεαρῶς Ἀγγλίδος, ἀλλ' ὡς ἐκ θαύματος, ἐτρέπησε μόνον τὸ χεῖλος τοῦ καπέλου τῆς καὶ ἔπερασε, χωρὶς νὰ τὴν κειράσῃ, διόλου. Ἡ Ἀγγλίς, ἡ ὁποία ὀλίγον ἐλείψε νὰ φονευθῆ ἀπὸ τὴν ρουκέταν, ἐφωτογράφησε τὸ καπέλον τῆς εἰς ἀνάμνησιν.

Πρόβλημα

(Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Ι. Γκαρπολά)

Π	Μ	Μ	Π
Μ	Μ	Μ	Μ
Μ	Π	Π	Μ
Π	Μ	Μ	Π
Μ	Μ	Μ	Μ
Μ	Π	Π	Μ

Ὁ ἄγρος αὐτὸς ἔχει 24 δένδρα, ἦτοι 8 πορτοκαλέας (Π) καὶ 16 μηλέας (Μ). Ἐπειδὴ δὲ τὸν κληρονομοῦν ὀκτὼ ἀδελφια ἐξ ἴσου, πρόκειται νὰ διαιρεθῆ εἰς ὀκτὼ ἰσα καὶ ὅμοια μέρη, καθὲν τῶν ὁποίων νὰ ἔχη ἀπὸ μίαν πορτοκαλέαν καὶ δύο μηλέας.

Ἀθλῶσις :

Κάθε συνδρομητῆς, ἀγοραστῆς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ σταλῇ τὴν λύσιν τοῦ ἔνω Προβλήματος εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Ἐυρύπιδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολήν του μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἓνα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὄλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθῶν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τοῦ ὁποῖον θαποτελεσθῆ ἀπὸ τὰ δεκάλεπτα, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητῆς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν, τὸν πρῶτον κληρωθῆσόμενον δι' ἕν ἔτος, τοὺς δὲ λοιποὺς δι' ἑξαμηνίαν ἢ τριμηνίαν. (Ἐὰν κληρωθῆ συνδρομητῆς, ἡ συνδρομὴ του θὰ παραταθῆ).

Διπλῆ εἰκὼν

Ἡ εἰκὼν αὕτη παριστᾷ τὸν βασιλέα μίᾶς νήσου τοῦ Εἰρηνηικοῦ Ὠκεανοῦ, φοροῦντα στέμμα ἀπὸ πτερά. Ἄν τὴν ἀντιστρέψετε ὅμως, θὰ ἴδῃτε ἄλλο πρόσωπον, μὲ μικρὰν γενεῖα—

δα καὶ μεγάλον σαρτί.

Περίεργον φαινόμενον

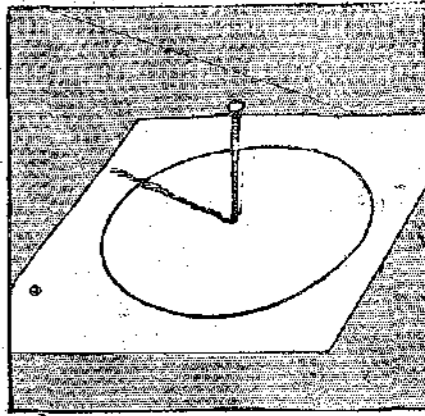
Ἡ φιάλη αὕτη περιεῖχε ἀρρωδεςποτόν, τὸ ὁποῖον, μίαν νύκτα, ἀνετίναξε τὸν φελλὸν καὶ ἐξεχύθη. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ θερμοκρασία τοῦ δω-

ματίου ἦτο πολὺ κάτω τοῦ μηδενός, τὸ ὑγρὸν, ἐξερχόμενον ἀπὸ τὴν φιάλην, ἐπά-

γῶσε, καὶ τὸ πρῶτ, ἀνοθεν τοῦ στομίου, εὗρέθη τὸ σπυρῶν αὐτὸ τόσον ποῦ βλέπετε, εἰς τὴν ἄκρην τοῦ ὁποῖου ἦτο ἀκόμη προσκεκολλημένος ὁ φελλός.

Τοῦτο συνέβη πρὸ ὀλίγων μηνῶν, εἰς μίαν πόλιν τῆς Φιλλανδίας.

Παίγνιον

Κόψατε ἓνα κύκλον ἀπὸ ἄσπρον χαρτί καὶ καρφώσατέ το εἰς τὸ τραπέζι, μὲ μίαν καρφίτσαν ἀπὸ τὸ κέντρον του. Ἡ καρφίτσα θὰ ῥίψῃ βέβαια ἐπὶ τοῦ χαρτου μίαν σκίαν. Πῶς εἰμπορεῖτε νὰ μετακινήσετε αὐτὴν τὴν σκίαν, χωρὶς νὰ ἐγγίξετε οὔτε τὴν καρφίτσαν οὔτε τὸ χαρτί;

Ἀνάψατε ἓνα σιρόνιον καὶ κινήσατέ το περὶ τὴν κεφαλὴν τῆς καρφίτσας ὥστε νὰ διαγράψετε κύκλον. Ἡ σκία θὰ περιστραφῆ ἀσπειρότατα.

Λύσις τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος τοῦ 26 φυλλαδίου

Ἡ κεφαλὴ τοῦ ἐχθροῦ σχηματίζεται εἰς τὰ δεξιὰ τῆς εἰκόνος, μεγάλη, ἀρχίζουσα ἀπὸ τὸ πόδι καὶ φθάνουσα ὡς τὸ χεῖρὶ τοῦ σταυροφόρου, φαίνεται δὲ ἔαν ἀντιστραφῆ ἡ εἰκὼν.

Τὸν τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητῶν Συνδρομῆ τοῦ Κερ Β

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΚΑΙΡΟΥ

Ἡμέραν τινά ἐξύπνησα λίαν πρωὶ καὶ ἀντὶ τὴν πηδῆσαν ἀμέσως ἀπὸ τὴν κλίνην μου, ἕμνον ἐντὸς αὐτῆς δολοκλήρον περικύβην ὡσαν κολομισσός.

Κορυθαίολος Ἐκτωρ

ΠΕΖΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ἦταν μιά μαγευτικὴ βραδιά τῆς ἀνοιξίας τὰ ἀστέρα ἐλαμπόν στὸν ἑσπερινόν οὐρανόν κ' ἡ μωρομένη αἴθρα, σὺν χέρι θεοῦ, ἐκάθηνε τὰ φύλλα τῶν δένδρων ψυθιζόμενα.

Ἦταν μιά μαγευτικὴ βραδιά τῆς ἀνοιξίας τὰ ἀστέρα ἐλαμπόν στὸν ἑσπερινόν οὐρανόν κ' ἡ μωρομένη αἴθρα, σὺν χέρι θεοῦ, ἐκάθηνε τὰ φύλλα τῶν δένδρων ψυθιζόμενα.

Ἦταν μιά μαγευτικὴ βραδιά τῆς ἀνοιξίας τὰ ἀστέρα ἐλαμπόν στὸν ἑσπερινόν οὐρανόν κ' ἡ μωρομένη αἴθρα, σὺν χέρι θεοῦ, ἐκάθηνε τὰ φύλλα τῶν δένδρων ψυθιζόμενα.

Ἦταν μιά μαγευτικὴ βραδιά τῆς ἀνοιξίας τὰ ἀστέρα ἐλαμπόν στὸν ἑσπερινόν οὐρανόν κ' ἡ μωρομένη αἴθρα, σὺν χέρι θεοῦ, ἐκάθηνε τὰ φύλλα τῶν δένδρων ψυθιζόμενα.

Ἦταν μιά μαγευτικὴ βραδιά τῆς ἀνοιξίας τὰ ἀστέρα ἐλαμπόν στὸν ἑσπερινόν οὐρανόν κ' ἡ μωρομένη αἴθρα, σὺν χέρι θεοῦ, ἐκάθηνε τὰ φύλλα τῶν δένδρων ψυθιζόμενα.

Ἐκοιμήθηκε τὸ ἄμορφο κοριτσάκι καὶ τὴ νύχτα ἡ ἀθήνα τοῦ ψυχῆ ἐπέταξε πρὸς τὸ γαλάζιο ὄριζοντα, ποὺ ἐνόηται μὲ τὴ θάλασσα, καὶ τὸν ὅποιον τόσο πολὺ ἐπιθυμοῦσε.

Σαυθὸς Ἰαπότης

ΚΑΛΙΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ

Ποῦ περῆς, διαδάτη, καὶ ψηλὰ ὄλο βλέπει; ποῦ θέλεις νὰ φθάσης εἶσαι βιαστικά;

Τὰ βαρεῖα φερέρα σου δὲν βοηθοῦν ποῦ τρέχεις δὲν δὲν ξαναμνήμη μὲ τρελλῆ ματιά;

Τὰ φερέρα δὲν φθάνουν, μὰ ἡ λαχάρα πόσο πόσο δυναμῶναι πόδια ἀσθενικά!

Βλέπεις πέρα ἐκεῖτους; γὰρ νὰ τοὺς σιμῶσω ἡμέρα νύχτα τρέχω μ' ἑλαίδια γλυκεῖα.

Ἀσκεπετε διαδάτη, κ' ἂν ποὺς φθάσης ἄκου, ἄκου ποὺ στὸ λῶμα, θὰ εἶσαι ὁ ὑπερπύρος.

Μὰ ἂν μαζί μας μείνης, πρῶτος σὲ ἂν ὄλους ἴσὸ δειλὸ μας βήμα θὰ εἶσαι ὁ ὀδηγός.

Ταπεινὸ! τὸ δρόμο μὴ ἀδικα μοῦ χάνεις! ἄφες μὲ νὰ τρέξω πίσω ἀπ' τοὺς σερνοῦς, Κάλιο τελευταίος μέσα ἄστος μεγάλους παρὰ πρῶτος πρῶτος ἀπ' τοὺς ταπεινοὺς!

Ἀφρόνημο

ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ.

ΓΕΡΟΝΤΙΚΑ ΜΑΛΩΜΑΤΑ

Ὁ παπποῦς μου μὲ τὴν κυραμάνα μου γέρονται πολλαὶ φορὰς ἀπὸ δύο χωριά· μάλλον οἱ μακαρίτες γιὰ τὰ χωριά των, ποὺ εἶνε περισσότερο πολιτισμένον, ποὺ ἔχει εὐγένεια καὶ πολιτικὴ καὶ ποὺ ἔχει χωριωτισμὸν καὶ ξεκουρασιά. Καὶ ἔλγες ὁ παπποῦς μου στὴν κυραμάνα μου.

Στὸ δικὸ σου τὸ χωριὸ ἔχουν ψευτο-λιτικὴ καὶ μεγάλη ἀδυστοκία. Ἀκού-στηκε ποτὲ, νὰ ἔχη τόσοσὺς ξένους ἢ μόνον σου ἀπὸ σπῆτι τῆς ποῦ πῆγαν στὰ πει-στρόφια τοῦ κοριτοῦ τῆς, τῆς ἀφεντικῆς σου, καλεσμένοι ἀπὸ τ' ἐμένα τὸν γαμβροῦ τῆς, καὶ νὰ βάλῃ τὰ μουλάρια σ' ἄ-λῶνι νὰ τῆς ἀλωνίσουν τὸ σιτάρι;

Τί νὰ τοὺς ἔκαμε; Κἀθησαν τρεῖς ἡμέρας ποὺ ἦταν τὸ πανηγύρι τῆς Ἁγία-παρασκευῆς, θέλησαν χωρὶς ντροπὴ νὰ κἀθησούν καὶ τὴν ἄλλη ποῦ ἦταν οὐδὴλ.

Τοὺς κράτησεν ἡ ἴδια. Ἐπαρεῖ νὰ τοὺς πῆ — φεράγες; Ἦταν σωστὸ νὰ τῆς ἀρήσουν τὸ ἔξ γεια, νὰ καρβαλιεῦσουν τὰ μουλάρια των καὶ νὰ κινήσουν καρβάνι ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς καὶ νὰ γυρίσουν κἀλλί πίσω, δεκαπέντε νομάτοι;— Βρὲ παιδιὰ, βρὲ παιδιὰ (αὐτοῦ ἢ μακαρίτισσα κυραμάνα μου χόνδρανε τὴ φωνὴ τῆς καὶ τὴν ἔκανε ἐνδράσια) γυρίστε πίσω, δὲ θέλει ἡ συμπεθέρα νὰ φύ-γωμ' ἀκόμα, λέει, βαστάει τὸ πανηγύρι.

— Αὐτὸς γυρίζοις, δὲ γαλίμ' τὸ χὰτῆρι τῆς κυρασυμπεθέρας. Ἔτσι φώναζαν σὰ στὸ λόγο, ὁ ἕνας ἀπὸ τὴ μιὰ ἀκρὴ τοῦ χωριοῦ, ὁ ἄλλος ἀπ' τὴν ἄλλη. Οὐτε ντροπὴ ἀπὸ τὸν κόσμο οὐτε τίποτε.

— Βέβαια, ἔλεγ' ὁ παπποῦς μου ὁρῶτα ἡμένα ποῦ τὴν ἀκούσα τὴ μάνα σου. (Ἐδῶ ἀρχίζ' ὁ παπποῦς μου νὰ φιλαίνῃ τὴ φωνὴ τοῦ σὰ γυναικίτου) — Ἀχ παι-δάκια μου, γιὰτὲ νὰ φάγῃτε σήμερα; δὲν κἀθησθε νὰ σκολάσῃ τὸ πανηγύρι; Δὲ βλέπετε τί χορὸς ποῦ γίνεται στὸ μεσο-χῶρι, δὺὸ ἕγγια βιολιὰ, ἀχόρια οἱ ἀνδρες ἀχόρια οἱ γυναῖκες, καὶ δὲ ξενυχτοῦν χοροῦντας. — Τὸ πῆγαν γιὰ σωστὸ κ' ἄποτι καὶ γύρισαν. Κόσμος ἀδῶος χωρὶς πονηριές. Ἦταν ἀνθρωπιὰ ὅμως νὰ βάλῃ ἀπὸ τὰ χαράγματα τὰ μουλάρια μας σ' ἄλῶνι; καλὰ ποὺ δὲν ἔβαλε καὶ μὰς νὰ τῆς λυχίσωμε τὸ σιτάρι! Στὸ χωριὸ σου, ἡπροστὰ σὲ γλυκομιλοῦν καὶ πίσω σὲ μουντίζονται.

— Ὅχι δά, ἔλγες ἡ κυραμάνα μου, σὺν ἐδῶ στὸ δικὸ σου τὸ χωριὸ, ποῦ σὲ μουν-τίζονται κατὰμουτρα.

Φαίδρος Ἀδάμας

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὰ γαλλικὰ τοῦ Τοτοῦ.

— Μαρμὲ, πῶς λένε γαλλικὰ τὸν παπῆ;

— Ἀμπέ.

— Ἀμπ, τὸ Γάλλο;

— Φρανσά.

— Τὸν Παπαγάλο λοιπὸν τὸν λένε Ἀμπ-φρανσά;

Ἐστὴλ ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐίρους

Ὁ Διδάσκαλος: — Τί εἶπεν ὁ Πιλάτος ἔμ' ἐπλυνε τὰς γέρας του;

Ὁ Μαθητής: — Δόστε μου μία πετοῖτα.

Ἐστὴλ ὑπὸ τοῦ Καλοῦ Σαμαρίτου

Ὁ Διδάσκαλος: — Τί εἶπεν ὁ Πιλάτος ἔμ' ἐπλυνε τὰς γέρας του;

Ὁ Μαθητής: — Δόστε μου μία πετοῖτα.

Ἐστὴλ ὑπὸ τοῦ Καλοῦ Σαμαρίτου

Οἱ ἀλλὰσσόντες κατοικίαν Συγγρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ τὴν μὴ παραλείπειν τὸ φύλλον των, νὰ δηλώ-νουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστολλόμενες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐπιτύπωσιν τῆς νέας ταυνίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνηθεὶς διὰ τὴν ἀπόλειαν τοῦ φύλλον.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 117^{ου} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΝΔΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ [Ἰδε Διάπλασι τοῦ 1909, σελίς 403.]

Ἐκ τῶν δύο ἀριμῶν, οἱ ὅποιοι συνοδεύ-ουν κάθε ψευδώνυμον, ὁ πρῶτος δηλοῖ πάσας ὁρῆς καὶ ἀπλῶς δημοσιεύσους Ἀσκήσεις ἐστειλεν ἕκαστος, ὁ δὲ δεύτερος πόσαι ἐξ αὐ-τῶν ἦσαν αἱ ἐκτάκτως ὠραία. Τὸ ἄθροισμα τῶν δύο ἀριμῶν δέξει τὴν θέσιν τοῦ διαγω-νιζομένου. (Μεταξὺ δύο ἔχόντων τὸ αὐτὸ ἄθροισμα, προηγείται ὁ ἔχων τὸν δεύτερον ἀριμῶν μεγαλύτερον.) Ὁ τρίτος ἀριμῶς δη-λοῖ τὰ εἰς ἕκαστον ἀπονεμόμενα Ἔδσημα.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (Ἢ ἀπὸ 16 ἐτῶν καὶ ἀνω, καθὼς καὶ οἱ μὴ σημειώσαντες ἐπὶ τοῦ τετραδίου τῶν Ἀσκήσεων τὴν ηλικίαν των).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ζιλιὰ-Χα-νοῦμ, 15+12 [13Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γλυκεῖα Παυλάδα, 15+11 [13Ε].— Δάφνης Κλωνάρι, 15+10 [12Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δεκαπενταετῆς Πλοιαρῶς, 15+9 [12Ε].— Ἰωάννα Δάρα, 15+9 [12Ε].— Λουίσινα τῶν Σαλώνων, 14+9 [11Ε].

ΕΠΙΛΟΓΟΣ: Ἀθανάσιος Διάκος, 13+9 [11Ε].— Σέμων Ἰων, 14+8 [11Ε].— Ἰδο-λάκης, 14+8 [11Ε].— Πίσις-Πατρὶς, 14+8 [11Ε].— Τὸ Πόνου τὸ Χαμόγελο, 14+8 [11Ε].— Ἰδαννάσιος, 15+7 [11Ε].— Γεώργ-ιος Σα. Λεβαδάς, 15+6 [10Ε].— Γλυκο-χάραμα, 13+7 [10Ε].— Ἰγνῶς τῆς Κρήτης, 13+7 [10Ε].— Τὸ Σβυστὸ μας Κανδήλι, 13+7 [10Ε].— Δεῖλὰ-Σουλτάνα, 14+6 [10Ε].— Ἰπεραριστιῶν τῶν Ἔθνων, 14+6 [10Ε].— Γαλαρὴ Στανουρόρα, 13+6 [9Ε].— Ἀ-πόλλων, 13+6 [9Ε].— Ἐμίμα Ζαυνοῦδα, 14+5 [9Ε].— Ἀργυροῦς, 12+6 [9Ε].— Τσακα-ζῆς Μεχμέτ, 12+6 [9Ε].— Νηρέος, 13+5 [9Ε].— Δοξασμῆν Γαλανόλευκη, 11+6 [8Ε].— Δ. Σ. Σαλαμάρας, 12+5 [8Ε].— Ἀπῶ-θνος Στέφανος, 12+5 [8Ε].— Ἀνακρέων, 12+5 [8Ε].— Ἀρχαῖος Σπαρτιάτης, 10+6 [8Ε].— Μικρὸς Κωνσταντῆς, 9+6 [7Ε].— Ἀρημοποιημένος, 10+5 [7Ε].— Καμίρη τῆς Μάνας, 12+3 [7Ε].— Ζήνῃ ἡ Χίος, 10+4 [7Ε].— Μαῦρα Μάνα, 10+4 [7Ε].— Σε-ννεμένο Πουλι, 10+4 [7Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Νέα Σελίρη, 8+4 [6Ε].— Χρυσόκομος Νύμφη, 8+2 [5Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12—15 ἐτῶν.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἰδὸς Δε-σμός, 15+9 [12Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἐνθουσιώ-δης Ἑλλήν, 15+8 [11Ε].— Ἐργονος Ἀυτο-κράτορος, 14+8 [11Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κάμεν, 15+7 [11Ε].— Μία τῶν Χαρίτων, 13+8 [10Ε].— Θόλιαμος τοῦ Ἑλληνομοῦ, 13+8 [10Ε].

ΕΠΙΛΟΓΟΣ: Ἐξοριστὸς Βασιλάς, 13+7 [10Ε].— Φίλι τῆς Μάνας, 13+7 [10Ε].— Κωνσταντῖνος Ἐμμανουήλ, 15+5 [10Ε].— Ἐάρα τῶν Κανάρ, 15+5 [10Ε].— Γλυκεῖα Ἑλλάς, 13+6 [9Ε].— Λοδονάτος, 14+5 [9Ε].— Ἐλεῦθερος Ἑλλήν, 14+5 [9Ε].— Ἀντόνιος Γ. Καρουνιάνης, 13+5 [9Ε].— Σηματοφόρος Ἑλλήν, 15+3 [9Ε].— Ἐἰς Σμυρ-νάος, 12+5 [8Ε].— Ναύαρχος τῶν Ἀστα-κῶν, 12+5 [8Ε].— Πέτρος Δ. Παυλάκης, 12+4 [8Ε].— Μάρκος Ἀδρήλλος, 10+5 [7Ε].— Ἐπιτάξιος Πίσις, 10+5 [7Ε].— Ἐν-θουσιώδης Κόπριος, 11+4 [7Ε].— Γαλαρὸ Ματάνα, 12+3 [7Ε].— Δοξὴ τῆς Σπάρτης, 12+3 [7Ε].— Κούρη τῆς Ἥπειρος, 13+2 [7Ε].— Χαρὰ τῶν Ἑλλήνων, 11+3 [7Ε].— Κωνσ. Ἐμ. Μαντζουράνης, 11+3 [7Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Τραϊάνος, 8+4 [6Ε].— Γεώργιος Α. Ἀστροῦλον, 8+3 [5Ε].— Ἑλλάς Ν. Τεργέτης, 5+2 [3Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω.)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βασιλικὴ Ντανταῖου, 14+8 [11Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σουλφίς, 14+6 [10Ε].— Χάνι τῆς Γραβιάς, 13+5 [9Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ναυτάκι, 12+4 [8Ε].— Μικρὸς Μανδολιναῖος, 11+4 [7Ε].— (Ἄλλοι εἰς αὐτὴν τὴν τάξιν δὲν ὑπέσχοντο).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“ Ἀθήναι, 28, ὁδὸς Ἐφραίμου τῆς 8^{ης} Ἰουνίου 1910

ΣΥΓΧΑΙΡΩ τοὺς βραβευθέντας εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Ἀσκήσεων καὶ περιμένω τὰς φωτογραφίας των. Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζω νὰ δημοσιεύω τὰς ἐγκρινόμενας Ἀσκήσεις τοῦ νέου Διαγωνισμοῦ.

Γυμνάσιον Ἰωαννίνων, ἡ ἐπιστολὴ ὠραιο-τάτη. Ἐβχομαι τὴν αὐτὴν ἐπιτυχίαν καὶ εἰς τὰς γενικὰς ἐξετάσεις, κ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεσπάσμα.

Γράφωμ ὅποτε θέλης καὶ στέλε μου κ' ἔλα, Ναυτάκι. Τὴν εἰκόνα ὁμοῦ τοῦ σαροκό-ρου ἀνοῦ; δὲν εἰμπορῶ νὰ δημοσιεύω, διότι ἔπρεπε νὰ εἶνε ἀπὸ φωτογραφίαν, ἢ τοῦλάχισ-τον ἀπὸ εἰκόνα δημοσιευομένη εἰς βιβλίον ἢ ἄλλο περιοδικόν.

Ὁ Ἀθανάσιος Διάκος ἔκαμε τὸν ἐλγερ-κὸν λογαριασμὸν τῶν συνδρομῶν, καὶ εἶδεν ὅτι μὲ τὰ 18 τεράχια τῶν ἔξ γελοιογραφίων τοῦ 26ου φύλλαδιου σχηματίζονται 816 γε-λοιογραφαί!!! Ἄλλὰ ποτὲ μοῦ ἔγραψε καὶ δὲν τοῦ ἀπήγγησα; Ὅα παρίεσαν ἴσως καμ-μία ἐπιστολή σου.

Τὰ ἔξῃς μοῦ γράφει ἡ Καρδία Ἑλληνίδος: «Πόσον μὲ συνεκίνησεν ἡ χρεσιγὴ ἐπιστολῆς τοῦ ἀγαπητοῦ μας κ. Φαίδωνος, ἀρκεῖ νὰ σοῦ εἶπω ὅτι τὴν ἀνέγνωσα ἐπτάκις... Μοῦ ἔφερε τὰς γλυκεῖας ἀγαπησιές; τοῦ σχολικοῦ μου βίου, ὁ ὅποιος τόσοσὺν γρηγόρα ἐπέρασεν... Πό-σον εὐτυχεῖς εἶνε ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι εἶνε ἀκόμη μαθηταί! πόσον ζηλεύω τὴν θέσιν τους!..» — Ναί, κ' ἐκεῖνοι ζηλεύουν τὴν ἰδίαν σου...

Μάλιστα, Ἐσθρὴν Ζωή, ἐγνώρισκα τοὺς καλοὺς γονεῖς σου, παραστικῶς ἀπὸ τὰς Ἀθῆ-νας, καὶ πολλὴ εὐχαριστήθη. Φυσικά, μὲ τὴν πρῶτην φορὰν δὲν εἰμπορῶ κανεὶς νὰ ἀνυθῆση τελεῖας Ἀσκήσεις. Συνήθως ἀρχίζει ἀπὸ τὴν Ἐβφημον Μνεϊαν, διὰ τὴν φθῶση σιγά-σιγά εἰς τὸ Ἀ Βραβεῖον.

Ὁ Μικρὸς Ἀργοναυτῆς μοῦ γράφει: «Ἦ ἐπιτυχίαν ποῦ δὲ δημοσιεύσας εἰς τὸ 26ον φύλ-λον ἦτο ἐκτακτόν. Ἀπὸ τὴ γὰρ μοῦ ἔστρεξα ἀμέσως εἰς τὸ Πραχτορεῖον καὶ ἤγόρασα ἄλλο ἓνα φύλλο, διότι ἐπεθύμησα νὰ τὸ φτιάσω ὅσο τὸ δυνατόν γρηγόρα. Καὶ μόλις ἐπέστρεψα εἰς τὸ σπίτι, τὸ ἔφρασσα κ' ἐπέτυχῃ ὁμοιω-σίως.» Ἀμ' αὐτὸ ἔκαμαν ὄλοι!

Τὸ ἔξῃς περιέγραψέ μοῦ γράφει ὁ Ριγολέτιος: «Ὅταν τὸν παραμύθη μῆνα ἐπῆρα τὸ μ-σοῦ μου σὲ εἰκοσιπεντάρικα, σὲ κάβη ἓνα ἔγραψα μὲ κόκκινον καὶ μαῖον μελάνι, ἔξωγράφισα δη-λαδὴ τὸ ψευδώνυμόν μου Ριγολέτιος-Διάπλα-σις τῶν Παιδῶν καὶ τὴν ἡμερομηνίαν μὲ χονδρὰ γράμματα. Ποῦ ἐφύρις, εἶπα, ἂν δὲν ξαναπέφθῃ κανένα ἀπὸ αὐτὰ τὰ χέλια μου πάλι!... Πέρασε καιρὸς... τὰχ πᾶ καὶ ξε-χασμένα αὐτὸ τὸ πρῶμα... Ὅταν σήμερα, σταντῶ στὴν ὁδὸν Αἰόλου τὸν φίλον μὰς Ματθαῖο μὲ Βασίλη, ὁ ὅποιος μὲ ἔνα πολὺ ἀστεῖο ἔφρε, μοῦ λέγει: — Ἐλα πάλι! τὴν ἔκαμες τὴν φηγοῖρα σου καὶ μὲ τὰ εἰκοσιπεν-

τάρικα! Ἀμέσως δὲν κατάλαβα τί ἐνοούσε μὲ αὐτὰ τοῦ τὰ λόγια. Ὑστερα ὁμοῦ μοῦ ἐφῆ-γησε ὅτι: στὴν Καρδίτσα!!!... Ἐλαδε ἔστατα ἓνα εἰκοσιπεντάρικα, ποῦ ἐπῆνον ἦτο γραμμένο τὸ ψευδώνυμόν μου μὲ τὰ δικὰ μου γράμ-ματα!!!»

Καὶ μὴ ἀγλήσας: Πολλοὶ φίλοι μοῦ συνη-θίζουν νὰ κλέβουν καὶ ἀπλῶς νὰ περιόπτουν τοὺς φακέλους τοὺς περιεχόντας Μικρὰ Μι-στικά, Ἀσείες, Χειρόγραφα τῶν διὰ διαγωνι-σμούς, κτλ. Ἄς μάθουν λοιπὸν ὅτι εἰς τὸ ἔξῃς πρέπει νὰ τοὺς ἀφύουν ἀνοικτούς, διότι τὸ Τα-χυδρομεῖον Ἀθῶν μὸς ἐδήλωσεν ὅτι δὲν θὰ μοῦ παραδίδῃ πλέον τοιοῦτους φακέλους (κλειστῶς χειρολαβῆ καὶ μὲ γραμματόσημον ἐν-τύπου ἢ χρονογράφου.) Ἐπίσης οὔτε εἰς κλει-στῶς φακέλους, μὲ γραμματόσημον ἐπιστο-λῆς, οὔτε εἰς ἀνοικτούς, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐσοκλεῖτε μετὰλλαινα νομίσματα, θεράρες, νύκελ κ.τ.τ. Αὐτὰ τὰ μικρὰ ποσὰ νὰ τὰ στέλλετε εἰς γραμματόσημα. — Συμμεροφώητε λοιπὸν διὰ τὰ μὴ ὑποσῆτε ἀπαλαίωσι.

Νηρὸ-Χαροῦμ, καὶ ἄλλοι μοῦ τὸ ἔγραψαν αὐτὸ καὶ νομίζω ὅτι δὲν εἶνε ἀσκατόν. Δι' αὐτὸ ἀρχίζω ἀπὸ σήμερον νὰ σημειῶμαι καὶ τὴν πόλιν τοῦ βραβευομένου, ὅταν δημοσιεύεται ἡ φωτογραφία τοῦ Ὡ; λέγει, θὰ γίνεταὶ οὕτω καὶ μὴ ἀμιλλα μεταξὺ τῶν πόλεων. — Τοῦ χρόνου λοιπόν; Ἄς εἶνε!

Ὅραίος ἐπιστολὰς μοῦ ἐστειλαν αὐτὴν τὴν ἔδδομάδα καὶ οἱ ἔξῃς: Λουδοῦδι τῶν Βρά-γουν, Ἐξοριστὸς Ἀσθῆς, Δάκρου Χαράς, Ρο-δοπαῖα Ἑλληνοπόλι, Ἀκροναυπλία, Σαν-θὸς Ἰαπότης, Ἀνδρέας Ἀνδρῶς, Κυριατί-ζουσα Κωνσταντῖνος, Σουλφίς καὶ Κερκυραῖ-κὸς Ἀσῆρ.

Ὅσοι μοῦ ἔστειλαν διὰ τὴν Σ.Σ.Σ. θὰ ἔχουν τὴν ὑπομονὴν νὰ μάθουν τὴν τῆχην των εἰς τὸ ἐρχόμενον, διότι, αὐτὴν τὴν ἔδδο-μάδα, δὲν ἐπέφρασα νὰ διαβάσω τὰ χειρό-γραφα σας.

ΕΡΑΝΟΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ [Πρότασις τοῦ Ἐργῶν Ἀυτοκράτορος] Ἰδε Ἄλληλογραφίαν 21ου φύλλου.

Ε' ΔΕΔΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ Ὑποβλοῖπον ἐκ τοῦ Δ'. Δελτ. δρ. 9,05 Νέαι εἰσφοραί: Ροδοπαῖα Ἑλληνοπόλι λ. 20, Ἑλλάς Ν. Τεργέτης λ. 30, Ἀκροναυ-πλία λ. 50, Παναθηναϊκὸς λ. 25, Σαυθὸς Ἰαπότης λ. 40, Κερκυραῖκὸς Ἀσῆρ λ. 40, Μαγαρῖνον Λουλουδάκι λ. 30, Ἐσθρὴν Ζωή λ. 10, Καρδία Ἑλληνίδος λ. 50, Φαναριώ-της λ. 40, Γυμνάσιον Ἰωαννίνων λ. 10. — Τὸ ὅλον μέγεθός 8 Ἰουνίου δρ. 12,55.

Ἐγγράφαί εἰς τὸ πρῶτον, ἂν, ὅς ἐπιζῶ, συμπληρωθῇ ἔως τότε τὸ ἀπαιτούμενον ποσόν πρὸς ἔγγραφην δύο τοῦλάχιστον ἀπέδων, ἐνὸς ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ ἐνὸς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ [Ἰδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίσεται ἡ ἀνακοινῶσι, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τα ἐγκριμέ-να ἢ ἀνακοινῶσι ἴσχυον μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1910. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνήκον εἰς ἀράδα, καὶ δὲν ἀπὸ ν. εἰς πορίσεια.]

Νέα ψευδώνυμα: Ραγισμένη Καρ' α, α, (Α. Λ.) Πικραμένο 97, α, (Παναελλήνιος).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ [Ἰδὲν μὲν πρῶταις δημοσιεύεται, εἰς δὲν συνοδεύε-ται ἀπὸ τοῦ ἀντιγράφου ὅς ἐξῆς: Διὰ τῆς πρῶτης τρεῖς προτάσεως ἐκείτων φύλλων, λ. 26, διὰ τῆς ἐπὶ πλεόν τοῦ αὐτοῦ φύλλου, λ. 26, διὰ τῆς ἐπὶ πλεόν τοῦ αὐτοῦ φύλλου,

